

— Е, та лошо ли е, споредъ тебе?

— За насъ — лошо е! — отговори сконфузено, но безъ колебание Маринъ.]

— А за насъ?

— За васъ е добре.

— Защо за васъ да е лошо, а за насъ — добре?

— Защото ние сме бѣдни.

— И значи ли това да мразите цѣлъ свѣтъ?

— Ние не го мразимъ. . .

— А класовата умраза? — рече тържествуващъ инженерътъ.

— Умразата я създава бпржуазията, — отговори Александъръ. — Ние сме, които се боримъ да я премахнемъ. . .

— Вие ли? — попита инженерътъ смутенъ отъ новия противникъ. — Какъ?

— Като направимъ срѣдствата за производство общи и сетне вече.. въ безкласовото общество..

— Но пакъ съ умраза?

— Съ организация и решителна борба.. умразата е сетна работа..

— Всичко това, — започна важно, проточено и наставнически инженерътъ, — е стара пѣсенъ на платени демагози... Не класовата умраза, а класовата солидарностъ на новото социално движение ще спаси свѣта отъ стопанския и духовенъ хаосъ и ще го изведе на спасителния брѣгъ. . .

Старата клатѣше печално и удобрително глава, Тодоръ гледаше безучастно, а дветѣ снахи си даваха видъ, че слушатъ внимателно. Маринъ и Александъръ се погледнаха хитро. „Разбрахме го!“ — си рѣкоха тѣ. Инженерътъ схвана значението на този погледъ. Значи, това не бѣха обикновени селянчета, такива, каквито ги знаеше отъ едно време — да си свиятъ езицитѣ и само предъ титлата му да затреперятъ. Тѣ откриваха целта на атаката